

се явилъ и чичото на продавача, който завежда дѣло и съ това попрѣчва да се утвърди търгътъ на купения имотъ. Не минало много време, ето че и пълномощникътъ на Антонъ Ивановъ — баронъ Хр. Сакарариевъ — подъ предлогъ че построилъ тепавица, и съ нѣкакви нови документи на името на майка му, изявилъ претенции, че билъ сжщо собственикъ на мѣстото, а не пълномощникъ. Сливенци, които претендирали да си построятъ жилища на собствено мѣсто, не искали да ставатъ роби на мушии. Страшно изиграни и разорени, тѣ предявили правата си и поискали чрезъ сжда обезщетение отъ самия си благодетель Антонъ Ивановъ. Огорчениятъ родолюбець, който се притекълъ благородно на помощъ на своитѣ си сънародници, трѣбвало сега да изпита най-голѣмото разочарование въ живота си. Протакането на дѣлата обаче отчаяло най-после сливенци, и тѣ се разпрѣснали по други мѣста; голѣма часть отъ тѣхъ се завърнали въ роднитѣ си мѣста, и така планътъ за основаването на Новъ-Сливенъ пропалъ.

*

По характеръ Антонъ Ивановъ билъ скромень, честень, довѣрчивъ до наивность, щедъръ и великодушень. Той билъ възпитанъ въ най-възвишенитѣ добродетели на родолюбие, състрадание и благотворителность. Покрай своята търговска работа, той постоянно мислѣлъ за родината си, която искалъ да види възродена и просвѣтена. Въ онова време той смѣталъ за немислимо да се просвѣти народа ни безъ пожертвователность. Той виждалъ, какъ у други съседни намъ народи щедри родолюбци проявявали ревниво своитѣ дарения и завещания за народно-просвѣтни цели. И неговото национално съзнание, неговата любовъ къмъ образованието откърмили у него сжщо това възвишено чувство и волята да подпомага училищата и да издържа студенти въ странство за преуспѣване на поробеното му отечество. Щедрата му благотворителность го обрисува прочее съ нравствения образъ на единъ отъ първитѣ наши безкористни дейци и съ чистотата на единъ възвишенъ характеръ, който неочаквалъ друга награда, освенъ свѣтлата паметъ и почитъта на грядущитѣ поколѣния. Неговото име остава прочее записано между първитѣ възрожденци и радѣтели за народното ни свѣстяване и просвѣта, а неговото родолюбие може винаги да се сочи като достоень примѣръ за подражание.

ИВ. Д. СТОЙНОВЪ